

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บทบาทสำคัญของการศึกษาต่อชีวิตมนุษย์และสังคมสมัยใหม่เน้นได้เป็นที่ตระหนัก และยอมรับกันโดยปราศจากข้อโต้แย้งว่า นอกเหนือจากปัจจัยสี่ประการที่เคยเป็นพื้นฐาน ความต้องการของมนุษย์แต่เดิม การศึกษาได้กลายเป็นปัจจัยประการที่ห้า ซึ่งช่วยให้มนุษย์ มีการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เหมาะสมกับความต้องการ และความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา รุสโซ นักปราชญ์ชาวฝรั่งเศสได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อ "เอมิล" ว่า "นิซงอกงามได้ด้วยการปลูก มนุษย์โดยการศึกษา สิ่งที่มีมนุษย์ขาดแคลนและมีความจำเป็น สำหรับชีวิตในภายภาคหน้า สิ่งเหล่านี้สามารถเติมเต็มได้ด้วยการศึกษา" (ศิริชัย กาญจนวาสี 2525: 40)

การจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา นอกจากต้องการมุ่งเน้นด้านปริมาณในแง่ ของการบริการให้ทั่วถึงแก่ประชาชนในวัยเรียนระดับประถมศึกษา และลดอัตราการตกซ้ำชั้น แล้ว ยังมุ่งพัฒนาด้านคุณภาพของนักเรียนให้ผลสัมฤทธิ์สูงอีกด้วย การศึกษาที่จะสามารถเป็น เครื่องมือสำหรับพัฒนาคุณภาพของประชากรให้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญ ก้าวหน้าได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยการปฏิบัติตามแนวทางของหลักสูตรที่วางไว้เป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพราะหลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา และเป็นหัวใจของโรงเรียนในการจัดการศึกษา ให้บรรลุเป้าหมาย และให้ได้ประชากรที่มีคุณภาพ

องค์ประกอบสำคัญที่เป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีระดับความสามารถในการเรียนรู้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง และองค์ประกอบ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง ซึ่งอาจมีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญา จนทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ หรือเกิดความล่าช้าในการเรียนได้

อำไพ สุจริตกุล (2516: 46-47) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กมีปัญหาและเรียนช้าว่ามีสาเหตุมาจาก

1. ความบกพร่องทางด้านร่างกาย ได้แก่ สายตาไม่ดี ตามืดสี หูพิการ หรือ ฟังไม่ถนัด อวัยวะในปากบกพร่อง และมีความผิดปกติอื่น ๆ เช่น ถนัดมือซ้าย
2. มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา เช่น เด็กที่มีอายุสมองน้อยมักอ่านไม่ได้ดี มีความสังเกตน้อย ทำให้ไม่เข้าใจสิ่งที่เรียน หรือไม่สามารถสร้างมโนภาพได้ตามที่ต้องการ
3. มีความบกพร่องทางด้านอารมณ์ เป็นคนใจคอหงุดหงิด เข้ากับใครไม่ได้ มีความระแวงว่าุ่น วิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เด็กที่มีอารมณ์ไม่สม่ำเสมอมักเรียนไม่เข้าใจ ขาดสมาธิ และไม่มี ความมั่นใจ
4. มีความบกพร่องในด้านทักษะการเรียนรู้ กล่าวคือ ได้ทักษะที่ไม่ถูกต้อง เช่น อ่านหนังสือด้วยวิธีเคลื่อนสายตาตามตัวหนังสือไปทีละตัว ทำปากขมุบขมิบตลอดเวลาที่อ่านในใจ ต้องใช้มือชี้ที่ตัวหนังสือเวลาอ่าน

องค์ประกอบเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอาจจะเป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเรียนได้ จากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. การสอนไม่ได้ผล มีครูจำนวนไม่น้อยที่ไม่รู้ว่า จะสอนเนื้อหาในบทเรียนอย่างไร หรือใช้วิธีสอนอย่างไรจึงจะทำให้ นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
2. ครูส่วนมากยังสอน "หนังสือ แทนที่จะสอนคนและสอนโดยยึดแบบเรียนเป็นหลัก
3. ในช่วงโมงสอนปกติ ครูอาจมีปัญหาในการสอนนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง หรือไม่มีเวลาพอที่จะดูแลรับผิดชอบนักเรียนทุกคนได้อย่างครบถ้วน เช่น นักเรียนกลุ่มใหญ่เกินไป หรือครูเน้นเนื้อหามากเกินไป เป็นต้น

จากสาเหตุดังกล่าวจึงทำให้ในชั้นเรียนปกติทั่วไปย่อมประกอบด้วยนักเรียน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กเก่ง กลุ่มเด็กปานกลาง และเด็กอ่อน แต่สภาพการสอนทั่วไปในชั้นเรียน ครูจะสอนเด็กทั้ง 3 กลุ่มไปพร้อม ๆ กัน (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์, 2529) แต่เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ และมีวิธีการในการเรียนรู้แตกต่างกัน จึงปรากฏผลว่า แม้จะมีนักเรียนส่วนใหญ่เรียนรู้ในสิ่งที่ครูสอนไปแล้ว แต่ก็ยังคงมีนักเรียนบางส่วน โดยเฉพาะนักเรียนอ่อนยังไม่เกิดการเรียนรู้ (รุจิรี ภู่อารยะ, 2529) ยิ่งครูผู้สอนไม่ได้ให้ความสนใจเด็กอ่อนเหล่านั้น โดยดำเนินการสอนเนื้อหาอื่นต่อไปให้กับนักเรียนส่วนใหญ่ นักเรียนอ่อนก็จะประสบปัญหามากขึ้น โดยไม่สามารถเรียนรู้ได้ทันกับนักเรียนส่วนใหญ่ได้ ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน สภาพการณ์เช่นนี้นานวันเข้า นักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ก็ยิ่งมีความสามารถแตกต่างจากนักเรียนส่วนใหญ่ยิ่งขึ้น ทั้งนี้ตามธรรมชาติของเนื้อหาวิชาแล้ว การเรียนรู้เนื้อหาความรู้ในตอนหลัง ๆ จะต้องอาศัยพื้นฐานความรู้เดิมในตอนต้น ๆ ช่วยในการเรียนรู้ เมื่อนักเรียนเกิดความล้มเหลวในการเรียนเนื้อหาต้น ๆ เสียแล้วก็จะประสบความล้มเหลวในการเรียนเนื้อหาต่อ ๆ ไปด้วย (บุญชม ศรีสะอาด, 2523) ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาพรวมของนักเรียนต่ำลง นอกจากนี้ยังอาจก่อให้เกิดปัญหาการซ้ำชั้น และปัญหาการปรับตัวในสังคมของนักเรียนที่ประสบความล้มเหลวทางการเรียนอีกด้วย

กมล สุตประเสริฐ (2524) ให้ข้อเสนอแนะว่า การยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น จะต้องเสริมสร้างความรู้ให้แก่เด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ ให้สามารถเรียนได้ทันกับนักเรียนส่วนใหญ่ และจะต้องมีการใช้ระบบการสอนซ่อมเสริมช่วยเหลือนักเรียนเหล่านั้น

จะเห็นได้ว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นความรับผิดชอบของครูผู้สอน และโรงเรียนที่จะต้องจัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น เรียนซ้ำไม่ทันเพื่อน เรียนไม่บรรลุจุดประสงค์ การเรียนรู้ และในขณะเดียวกันก็เป็นการส่งเสริมนักเรียนที่เรียนดีอยู่แล้วให้เรียนดียิ่งขึ้น

พันทิพา อุทัยสุข (2524) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อน สามารถเรียนได้ทันเพื่อน
2. ทำให้นักเรียนทั้งหมดเรียนได้ดีกว่าเดิม
3. ทำให้ผู้เรียนที่เรียนเก่งอยู่แล้วสามารถเรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถ

ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า การสอนซ่อมเสริม จะช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้ก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติยังไม่มีการสอนซ่อมเสริมนักเรียนอย่างจริงจังในโรงเรียน ส่วนใหญ่การสอนซ่อมเสริมของครูจะกระทำโดยการเพิ่มเวลาสอนให้แก่ผู้เรียน โดยทำการสอนนักเรียนอ่อนด้วยวิธีการเดิม ๆ ที่เคยสอนในชั้นปกติมาแล้ว หรือให้เด็กทำงานเพิ่มขึ้น และส่วนใหญ่จะใช้เวลาตอนเย็นและเลิกเรียนแล้ว ซึ่งนักเรียนเห็นดเห็น้อยจากการเรียนมาทั้งวันแล้ว จึงมักจะก่อให้เกิดปัญหาทั้งด้านระเบียบวินัย และด้านความสนใจของผู้เรียน (นฤมล ยุทธาคม, 2528) นอกจากนี้รูปแบบวิธีการสอนซ่อมเสริมของครูมักจะเป็นสิ่งที่ครูกำหนดขึ้นเอง ขาดความชัดเจนเป็นระบบ และมักจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ในลักษณะของการลองผิด ลองถูก (เฉลียว เรืองเดช, 2526) ซึ่งทำให้ผลการสอนซ่อมเสริมที่ออกมาไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จนบางครั้งครูเกิดความท้อถอย ไม่จัดสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาต่อไป ทั้งนี้เพราะครูขาดความรู้ในแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม

ในปัจจุบัน การจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาได้กระจายอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานต่าง ๆ หลายหน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ กรมการฝึกหัดครู กรุงเทพมหานคร เทศบาลและเมืองพัทยา เป็นต้น ดังนั้นเทศบาลและเมืองพัทยาจึงเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีภาระหน้าที่ในการจัดการศึกษาเช่นกัน ซึ่งภารกิจดังกล่าวได้ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 (ศิลป์ชัย ศิรินาม 2505) ดังนี้ คือ

1. จัดให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรมตามมาตรา 50
2. จัดตั้งและบำรุงโรงเรียนอาชีวศึกษาตามมาตรา 54

3. จัดให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการศึกษา และพลศึกษาตามมาตรา 54 และปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. 2523 ตามความในมาตรา 9 ว่า

...บรรดาอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการประถมศึกษา

จังหวัด และคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอ ตามพระราช

บัญญัตินี้ สำหรับกรุงเทพมหานคร เทศบาลและองค์การปกครอง

ท้องถิ่นที่มีฐานะเทียบเท่าเทศบาล ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะ

กรรมการการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เทศบาลและองค์การ

ปกครองท้องถิ่นนั้น แล้วแต่กรณี

(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2524: 24)

ในการจัดการศึกษาของเทศบาลและเมืองพัทยา มีสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เป็นผู้รับผิดชอบสนับสนุนและส่งเสริมในการจัดการศึกษา ซึ่งได้กำหนดเป้าหมายและนโยบายการจัดการศึกษา โดยยึดแผนการศึกษาแห่งชาติ หลักสูตรประถมศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด และนโยบายของกระทรวงมหาดไทย เป็นหลัก ซึ่งกรมการปกครองได้กำหนดแนวทางในการพัฒนาการศึกษาท้องถิ่นไว้ดังนี้ คือ

1. สนับสนุนให้มีการเพิ่มปริมาณนักเรียนในสังกัดโรงเรียนเทศบาลและเมืองพัทยา เร่งพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนในเขตเทศบาลที่มีจำนวนนักเรียนลดลง ในขณะเดียวกันก็เร่งยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนในโรงเรียนเทศบาลและเมืองพัทยา
2. ส่งเสริมให้เทศบาลและเมืองพัทยาดำเนินการศึกษาก่อนเกณฑ์ประถมศึกษา เพื่อช่วยลดภาระผู้ปกครอง และเตรียมความพร้อมให้แก่เด็ก
3. ส่งเสริมให้เยาวชนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ รวมทั้งมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาท้องถิ่น และการดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมและจารีตธรรมอันดีงามของท้องถิ่น
4. ปรับปรุงการจัดสรรอัตรากำลังครูเทศบาลและเมืองพัทยาให้เหมาะสมตรงกับความต้องการความจำเป็นและปริมาณในการจัดการเรียนการสอน

5. สนับสนุน ส่งเสริมให้ครูปฏิบัติการเรียนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 และให้ได้รับความรู้เพิ่มเติมโดยการอบรม ประชุม ศึกษาต่อ ฯลฯ รวมทั้งเร่งรัดการนิเทศและติดตามผลการจัดการศึกษาอย่างสม่ำเสมอ
6. ปรับปรุงประสิทธิภาพของผู้บริหารโดยการใช้ระบบบริหารงานแบบใหม่
7. ปรับปรุง การจัดอัตรากำลังบุคลากรทางการศึกษา และให้มีการปฏิบัติหน้าที่ได้ตรงตามสายงานที่ตรงกับความรู้ความสามารถ
8. สนับสนุนและ เร่งรัดให้มีการจัดสรรทรัพยากรให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็น และความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ
9. ส่งเสริมให้มีการพัฒนางานวิชาการอย่างเป็นระบบ โดยใช้ระบบกลุ่ม และให้มีการติดตามประเมินผลคุณภาพอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

ในปัจจุบัน ประเทศไทยมีเทศบาลทั้งสิ้นจำนวน 132 เทศบาล ซึ่งในจำนวนนี้เป็นเทศบาลที่จัดการศึกษา 118 แห่ง มีโรงเรียนอยู่ในความรับผิดชอบเพื่อให้บริการด้านการศึกษาแก่ประชาชน ในปีการศึกษา 2534 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 473 โรงเรียน (กรมการปกครอง, สำนักงานการศึกษาท้องถิ่น)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะได้มีการวิจัยเพื่อศึกษาสภาพการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา ว่ามีสภาพการจัดการอย่างไร และมีปัญหาอะไรในการจัด ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลที่น่ามาพิจารณาในการจัดการสอนซ่อมเสริมให้เหมาะสมกับสภาพและปัญหาของโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา อันจะช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาโดยส่วนรวมให้สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา

2. เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาล และ เมืองพัทยา

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาสภาพและปัญหาของการจัดการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา ในปีการศึกษา 2535 เท่านั้น

2. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาสภาพและปัญหาของการจัดการสอนซ่อมเสริม โดยมีขอบเขตของการศึกษาดังนี้

- 2.1 หลักการจัดการสอนซ่อมเสริม
- 2.2 จุดมุ่งหมายการจัดการสอนซ่อมเสริม
- 2.3 ขั้นตอนดำเนินการจัดการสอนซ่อมเสริม
 - 2.3.1 การวิจัยข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน
 - 2.3.2 การเตรียมการสอนซ่อมเสริม
 - 2.3.3 การดำเนินการสอนซ่อมเสริม
 - 2.3.4 การติดตามและประเมินผลการจัดการสอนซ่อมเสริม

คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย

การจัดการสอนซ่อมเสริม หมายถึง การดำเนินการเกี่ยวกับการสอนที่จัดให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่อง และประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียน โดยมุ่งแก้ไขข้อบกพร่องและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน และในขณะเดียวกัน อาจจะเป็นการจัดขึ้น เพื่อให้นักเรียนโดยทั่ว ๆ ไป ได้มีการเรียนรู้และทักษะเพิ่มมากขึ้นด้วย

สภาพการจัดการสอนซ่อมเสริม หมายถึง การดำเนินการเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา

ปัญหาการจัดการสอนซ่อมเสริม หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินการเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาที่จัดการสอนในระดับประถมศึกษา
สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา

ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยบริหาร
ฝ่ายวิชาการ ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา

ครูผู้สอน หมายถึง ครูที่ปฏิบัติการสอนในระดับประถมศึกษา และทำหน้าที่เป็น
ครูวิชาการโรงเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลเพื่อให้โรงเรียนนำไปปรับปรุงการจัดการสอนซ่อมเสริม
ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นข้อมูลให้ผู้บริหารโรงเรียน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม
ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการสอนซ่อมเสริม และสนับสนุนให้มีการสอนซ่อมเสริมอย่าง
จริงจัง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการ
สอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา

1.1.1 ประชากรผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน
473 คน

1.1.2 กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ครูผู้สอนที่ทำหน้าที่ครูวิชาการ
โรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนละ 1 คน จำนวน 473 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 473 คน
โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดสอนซ่อมเสริม มีลักษณะเป็นแบบสอบถาม จำนวน 2 ชุด

ชุดที่ 1 แบบสอบถามผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลในฐานะผู้ดำเนินการจัดสอนซ่อมเสริม คือ เป็นผู้กำหนดนโยบาย ให้การสนับสนุน และติดตามประเมินผลการจัดสอนซ่อมเสริม

ชุดที่ 2 แบบสอบถามครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลในฐานะผู้ร่วมดำเนินการจัดสอนซ่อมเสริม คือ เป็นผู้ปฏิบัติการสอนซ่อมเสริม

แบบสอบถามแต่ละชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับสภาพการจัดสอนซ่อมเสริม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ และคำถามแบบปลายเปิด

ตอนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดสอนซ่อมเสริม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการและคำถามปลายเปิด

3. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบความคิด และสร้างแบบสอบถาม

3.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบแล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อ เสนอแนะ

3.3 นำแบบสอบถามเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและการใช้ภาษา แล้วนำไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อใช้เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

3.4 นำแบบสอบถามไปใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

- 4.1 ขอนหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปยังสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
- 4.2 ขอนหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ไปยังเทศบาล จำนวน 118 เทศบาล โดยใช้บริการของการไปรษณีย์ในการจัดส่งแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละด้านดังนี้

- 5.1 ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ (Percentage)
- 5.2 ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 สภาพการจัดสอนซ่อมเสริม วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ (Percentage)
- 5.3 ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 3 ปัญหาการจัดสอนซ่อมเสริม วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ (Percentage)

การนำเสนอผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัยมีขั้นตอนในการนำเสนอ โดยแบ่งออกเป็น 5 บท ดังนี้

- บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย และวิธีดำเนินการวิจัย
- บทที่ 2 ทฤษฎี หลักการ แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย
- บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ